

Het gerafelde hart

Op een dag stond er een jongeman in het midden van het dorp, die beweerde dat hij het mooiste hart had van de hele vallei. Een grote menigte had zich om hem heen verzameld en ze waren het allemaal met hem eens: zijn hart was perfect en mooi. Er zat geen wondje in of schrammetje op zijn hart en men zei dat het het mooiste hart was dat ze ooit hadden gezien. De jongeman was er erg trots op en in de dagen die volgden schepte hij nog meer op over zijn prachtige en perfecte hart.

Op een gegeven moment liep er een oude man vanuit de menigte op hem af en vroeg: "Waarom is jouw hart niet zo mooi als dat van mij?" Iedereen keek naar het hart van de oude man. Het sloeg krachtig, maar zat vol littekens en er waren andere stukken in gezet. Deze pasten er niet mooi in en de hoeken waren gerafeld. Op sommige plaatsen ontbraken er zelfs stukjes en zaten er gaten in.

De mensen keken hem daarom stomverbaasd aan en dachten: "Hoe kan hij nou zeggen dat zijn hart het allermooiste is?" De jonge man begon te lachen om de staat waarin het hart van de oude man verkeerde en zei: "Je maakt zeker een grapje? Vergelijk jouw hart nu eens met het mijne. Dat van mij is perfect en de ouwe is een puinhoop vol littekens, scheuren en gaten!"

"Ja", antwoordde de oude man, "Jouw hart ziet er misschien wel perfect uit, maar ik zou niet met je willen ruilen. Kijk", zei hij, "elk litteken vertegenwoordigt een persoon aan wie ik mijn liefde heb gegeven. Ik scheur een stukje uit mijn hart en geef het aan hen. Vaak krijg ik dan een stukje van hun hart terug om zo de lege plaats op te vullen, maar de stukken zijn niet precies hetzelfde. Ik heb gerafelde hoeken, dat klopt, maar het herinnert me er aan, dat we liefde met elkaar hebben gedeeld. Soms heb ik een stukje van mijn hart weggeven en heeft de ander me geen stukje van het zijne teruggegeven. Dat zijn de lege gaten. Met het geven van liefde loop je een risico, maar al zijn die gaten in mijn hart pijnlijk, ze blijven open. Het herinnert mij er aan, dat ik ook deze mensen liefheb en ik hoop dat zij op een dag terug zullen komen om het gat alsnog op te vullen. Zo", zei hij, "zie je nu wat echte schoonheid is?"

De jongeman stond als aan de grond genageld, terwijl de tranen over zijn wangen rolden. Hij liep op de man af, greep in zijn perfecte hart en scheurde er een stukje uit. Hij bood het de oude man met trillende handen aan. Deze nam zijn geschenk aan en plaatste het in zijn eigen hart. Vervolgens nam de oude man een ander stukje uit zijn hart en plaatste het in de wond van het hart van de jongeman. Het paste niet perfect en er zaten wat rafels aan. De jongeman keek naar zijn hart, dat niet meer perfect was, maar wel veel mooier dan voorheen, omdat de liefde van de oude man nu ook door zijn hart stroomde.